

Lehoczki Károly

Balcsességek
(válogatás)

Pesszimizmusra semmi ok, a világ ugyanolyan vacak, mint volt, tehát fikarcnyival sem lett rosszabb.

Vannak hegycsúcsok, melyek csodálatot keltenek, s dombocskák, melyek között lehet élni.

Olyan vagyok, mint a tegnapi kétkilós kenyér. Kenyérnek kenyér, kétkilósnak kétkilós, csak éppen tegnapi.

Mostanában sok borsot török a jövő fiatalságának orra alá. Olyan verseket írok, amelyeket meg kell majd tanuljanak az iskolában.

A szellemmegmaradás törvénye alig különbözik az anyagmegmaradásétól: Szellem nem vész el, csak átalakul. Anyaggá.

Tegnap Schopenhauer azt mondta nekem a könyvében, büszke kell legyek vélt, vagy valós értékeimre, mert különben elkeveredek az emberi szemétben.

És tényleg, büszke kezdek lenni. Arra, hogy én az emberiségben minden gyarlósága ellenére sem egy trágyadombot vélek felfedezni, melynek fölébe kellene emelkednem, mint a zöld légy, zajosan, gőgösen.

Nem muszájból buzog a forrás, hanem mert van vize.

Puhatolják a pártállásom, pedig engem a csillagok állása, ami lenyűgöz.

Előbb meg kell tanulnunk adni, majd elfogadni, s végül kérni.

A semmiből tartunk a semmibe, ami közben történik velünk, az viszont valami kell legyen, szívvel lélekkel, legjobb tudásunk szerint.

A kerítések között keringő állatról pillanatok alatt belátható, hogy a világ az ő értelmi képességeihez mérten felfoghatatlanul bonyolult. Miért hinnénk, hogy a mi emberi képességeink elégségesek a világot valamikor is teljes egészében megérteni?

A tudás úgy terjed, mint a gaz. Nem a kert egyik sarkát veri fel sűrűn, vastagon és terjed át a teljességgel tiszta területekre, hanem szórványokban, telepeken jelenik meg itt is - ott is, egyre bujábbá válik, végül elborítja az egész kertet. Az oktatást pedig a tudás természetes terjedéséhez kell igazítani.

Kortársaihoz egy közepes tehetségű senki is sokkal nagyobb figyelmet lekötve szólhat, mint a múlt majdnem-géniusza.

Én a dolgaimat baltával faragom. Aki a cizellált produktumok híve, könnyen lehet, fintorog, mondván, primitív, pontatlan, és nem csak leszól, de alábecsül is miatta. Tegye. Én tudom, hogy amit alkotok az masszív, időtálló, ráadásul őszinte naturalizmusa az én ízlésemnek inkább megfelel.

Játékban az igazság.

Szorgalommal agyagból és kövekből csinos halmot lehet hordani a síkon, de soha nem lesz az fogható a természet emelte hegységek égbetörő csúcsaihoz.

A lírát férfiak írják nőkről nőknek.

A valamirevaló női költő még a valamirevaló férfi versolvasótól is ritkább.

A költészet hangzásvilága mindig olyan, amilyen sors éppen kijut az adott időszak legnagyobb géniuszának.

Elmentem a vén kurvához. Úgy hívják, Múzsza.

A női emancipáció áldozata ez a kor, a régebbi korok pedig a férfi dominancia áldozatai voltak.

Putri is lehet lakájosabb, mint huzatos, beázó várromok, de egy várrom romjaiban is nagyobb tiszteletet, áhítatot ébreszt, mint akár a legújabb építésű putri.

Az emberek ugyan hasonlóak, mégis kár lenne példaképpül elfogadnod éppen azt, aki utoljára került a szemed elé.

Ne légy izgága, vagy tunya! Teremtsd meg a szükséges és elégséges harmóniáját!

Az, hogy kiből lesz vezető, nem is annyira az illető szellemi képességeitől, mint inkább eltökéltségétől függ. Hajtóerejétől. Ugyanaz a lavórnyi víz lenn a földön legfeljebb lábmosásra jó, két méter magasból zúdítva le lehet vele öblíteni a WC-t.

Nagy néha rácsodálkoztok, mennyire találó amit mondok, olyankor úgy kezeltek, mintha egy szálnalmas hülye véletlen, isteni megnyilatkozását hallottátok volna. Holott lehet, ti magatok vagytok szálnalmas hülyék, amiért csak nagy néha figyeltek föl a szavaimban rejlő igazságra.

Egyesek olyasmit szajkóznak, óvatosnak kell lennünk a múlttal és állhatatosan kell küzdenünk ellene, mert rettentő erővel tartja magát. Hm. Még szerencse. Különben mi a francra építenék a jövőt?

Galíciai temetés. Minden annyira naturális, hogy az ember összes idegszálával azonnal felfogja, itt valami tényleg örökre véget ért. Nem úgy, mint otthoni cicomás temetéseken, ahol a nagy pompában úgy tűnhet, a halott egyenesen jobban érzi magát halva, mint élve.

Egyik kedves barátnőm Vörösmarty közismert sorait dugta az orrom alá, kicsit rosszmájúan, kicsit anyáskodva, de mindenképp kiforgatva a sorok eredeti jelentését: „Ábrándozás az élet megrontója, mely kancsalul festett egekbe néz”. Szóval, szálljak le a földre. A válaszom,

amely véletlenül sem Vörösmartynak, de még csak nem is igazán a barátnőmnek szól, hiszen tudom, lelke mélyén jót akar nekem: Megrontott élet kancsalul nézi egekbe festett ábrándjaim.

Ha a böllér után találkozol egy sintérrel, nem jelenti, hogy pintér már nincs is.

A túlvilágon nincs térerő.

A sivatagban a kaktusz érzi magát otthon.

Mindig is sodort ide valamit a szél, amit aztán elmosott az ár.

A legyek nem csapkodják egymást.

A selejt szépsége a tökéletesen túl kezd ragyogni.

A szél irányát nem változtathatod meg. A vitorlák állását igen.

A páternoszter sem emel az égig. Ha nem szállsz ki időben, visszavisz a mélybe.

József Attila centenáriuma. Újburzsoá titán méltatja mértékkel a költőt, számon kérve rögtön, hogyan is képzelte kétszáz pengőért kuncsorogni azoknál, akiket nap mint nap arcul csapott. Hát éppen ez az! Miért kellett kuncsorognia? Ha üzlet, hát legyen üzlet! Neki, a rutinos üzletembernek tudnia kell, tartozik, s az elődei üzletemberek is tartoztak annak az „éhenkórásznak”, akinek gyönyörűségei szavain, saját üzleti szóhasználatukkal élve „termékén” a gyermekeik, anélkül, hogy fizettek volna érte, felnőttek.

Egy megollózott dolgozatomhoz: Ha az ünneplős nadrágom szárából levágok öt centit, úgy fog rajtam állni, mint tehéneken a gatyák. Ha tovább vágom, előbb halásznadrág lesz, aztán bermuda, majd rövidnadrág, végül alsónadrág. Csak ünneplős nadrág nem lesz belőle már soha.

Termálfürdő. Sűrű, meleg szocializmus. Aligha gyógyítja meg a reumámat, de igen kellemes elücsörögni benne.

Az Isten embert teremtett, hogy az imádja őt. Az ember megalkotta Istent, hogy felruházza saját teremtésének dicsőségével. Nos, ki itt a nemesebb lelkű?

Tengerre nyíló ablakból nem látni a háttérben égbe törő hegyeket.

Egy rokonom szerint bohóc vagyok és annak is tart mindenki. Ha leválasztanák rólam a költészetem, végképp nem érnék fabatkát sem. Meglehet, bár azt hiszem, elragadtatta magát a vita hevében. Ugyanakkor mi lett volna Villon a költészetével nélkül? Egy martalóc. Ladányi idegbeteg alkoholiista. Csontváry Kosztka Tivadar a képei nélkül csak kerge gyógyszerész, Salvadore Dalí pedig még bohóc sem, mint én, inkább csak pojáca. Az autó a motorja nélkül egy biciklivel sem ér fel, odébb tolni is nehéz, nem hogy utazni rajta.

Imádom az új gáztűzhelyünket. Ez a tűzhely beszél. Azt mondja: Baszd meg, én egy TŰZHELY vagyok! Te mi vagy?

Ateista technokrata: Isten márpedig nincs! – még sosem válaszolt az e-mailemre.

A cementet sóderral és vízzel, nem pedig újabb cementtel kell elkeverni ahhoz, hogy jó, tartós betont adjon.

Újra és újra tekints fel a célra, meglátod, elsimulnak majd a hozzá vezető út kátyúi.

Rosszul időzített pihenésért kemény munkával kell fizetned.

A virtualitás és a realitás megkülönböztetését nap mint nap gyakoroltatja velünk a természet. Álmunkban, hajnaltájt, akárhány toalett jelenjen is meg, pontosan tudjuk, egyiket sem használhatjuk, különben belevizelünk az ágyba.

Kotrógép nem talál aranyrögöt. Tüzetesen át kell mosni, bogarászni az irdatlan anyagot az aranyért.